

Double

ÂU HỌC KHẢI MÔNG

COURS GRADUÉ

DE

LANGUE CHINOISE ÉCRITE

PAR

THÈ-TÀI, TRƯƠNG - MINH - KÝ

Officier d'Académie.

Chevalier du Dai-nam et du Cao-mang.

Ancien professeur de chinois au collège Indigène.

INTERPRETE AU TITRE EUROPEEN

Nhược thàng cao, tât tư hà,
nhược trác hà, tât tư nhĩ.

Y-DOAN.

SAIGON

Imprimerie Commerciale REY, CURIOL & Co

1892

Agence Economique
BIBLIOTHÈQUE
 N^o
 de l'Indochine

Generated for Tan Tran (Montana State University) on 2019-07-06 22:15 GMT / http://hdl.handle.net/2027/coo.31924074308044
Public Domain in the United States; Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

ÀU HỌC KHẢI MÔNG

COURS GRADUÉ

DE

LANGUE CHINOISE ÉCRITE

PAR

THÈ-TÀI, TRƯƠNG - MINH - KÝ

Officier d'Académie.

Chevalier du Đại-nam et du Cao-mang.

Ancien professeur de chinois au collège Indigène.

INTERPRÈTE AU TITRE EUROPÉEN AU SECRETARIAT GÉNÉRAL

Nhược thăng cao, tất tự hạ ;
nhược trách hà, tất tự nhi.

Y-DOÁN.

SAIGON

Imprimerie Commerciale REY, CURIOL & Cie

1892

Was 01
PL1117
T 87
v.1

PREFACE

La science des caractères est un labyrinthe où depuis des siècles le flot des générations s'engouffre au sortir de l'enfance ; mais combien parmi ceux qui y ont pénétré en connaissent tous les détours ? Dans l'obscur dédale des caractères figuratifs, des caractères indicatifs, des caractères combinés, des caractères métaphoriques, des caractères syllabiques, des caractères renversés, l'intelligence s'atrophie et la mémoire reste impuissante. L'auteur d'une remarquable étude sur l'Instruction publique en Basse-Cochinchine, écrivait, quelques années après la conquête, que l'étude des caractères forçait les peuples jaunes à vieillir dans une longue enfance. Cette affirmation est certainement exagérée, mais nous ne pouvons pas nier qu'elle ne soit vérifiée pour beaucoup.

Toutefois ce n'est pas aux caractères chinois eux-mêmes qu'il faut s'en prendre du peu d'extension de nos connaissances, surtout en sciences. Non, c'est notre pédagogie qu'il faut critiquer. Les caractères nous sont absolument nécessaires pour écrire notre langue, seuls ils peuvent traduire notre pensée dans ses détails les plus intimes. Nonobstant l'apologie dont il a été l'objet, le *Quàc-ngũ* n'est qu'un expédient destiné à faciliter l'écriture de notre langue vulgaire. Avec les quelques centaines de mots de cette dernière nous pouvons à peine nous faire entendre dans les circonstances ordinaires de la vie ; mais dès que nous voulons nous élever un peu au-dessus de la vie matérielle et discuter sur les questions philosophiques, politiques ou autres qui peuvent nous intéresser, nous devons recourir à l'emploi des mots savants, de ceux qui se représentent à l'aide des caractères. Or, pour faciliter l'étude de l'idiome savant, nos prédécesseurs avaient composé le *Huàn-mông* (livre des deux mille caractères) et le *Tam-thiên-tự* (livre des trois mille caractères). Le *Huàn-mông* et le *Tam-thiên-tự* ne sont qu'une compilation des principaux signes usuels disposés dans un ordre qui permet de les retenir facilement. Mais ceux qui étudient ces ouvrages n'apprennent qu'à lire les caractères et en ignorent les divers sens, à fortiori ne pourraient-ils les combiner pour en faire des phrases. De cette épellation, les maîtres d'écoles font passer leurs élèves à l'étude du *Tam-tự-kinh*, du *Tứ-tự-kinh*, du *Ngũ-tự-kinh* et du *Sơ-học-vân-tân*. Disons de suite que c'est là prendre le taureau par les cornes. Le *Tam-tự-kinh* et les autres livres que nous venons de nommer sont en vers. Par suite de la structure des vers, les phrases y sont d'une concision extrême et pour beaucoup d'entre elles le vrai sens en est presque impossible à saisir. D'autre part nous nous permettrons de dire qu'à ces difficultés que rencontre l'enfant s'ajoute toujours l'arrière pensée jalouse du maître qui, fier et avare de sa science, ne lui en jette que des miettes.

Notre but, en élaborant les modestes leçons qui forment ce livre, a été d'aplanir aux débutants les obstacles que nous venons de signaler. Nous avons procédé du simple au complexe. Nos leçons se composent de trois parties : 1° un texte à apprendre. Ce texte comprend quelques caractères dont nous avons donné l'analyse, c'est-à-dire dont nous avons donné la décomposition en signes simples ; 2° des modèles de phrases avec l'indication des positions respectives des mots dans la construction chinoise et dans la phraséologie vulgaire ; 3° des exercices se rapportant au texte, et n'exigeant qu'un peu d'attention et de mémoire. Il ne s'agit en effet que de composer des phrases d'après les modèles donnés.

De cette façon, à la fin du livre le lecteur studieux saura écrire sa pensée et après une année d'étude il pourra rédiger une lettre ou un acte usuel. La connaissance qu'il aura de la signification des caractères lui permettra, en outre, de comprendre les ouvrages philosophiques.

Depuis de longues années, nous nous étions pénétré de la nécessité de rompre avec la routine et la tradition. Pour respectables que soient les idées pédagogiques de nos ancêtres, nous ne pouvons pas, nous ne devons pas, après avoir reconnu

W 112670
2105

la cause du mal, leur sacrifier, de gâté de cœur, l'avenir intellectuel de ce pays. Notre plus vif désir serait de voir les jeunes générations, en même temps qu'elles puisent dans les divers établissements scolaires de la colonie le goût des sciences et de la civilisation de l'Occident, s'adonner à l'étude de la littérature et de la morale de notre pays. Nous prions nos jeunes compatriotes de ne pas oublier que c'est par l'étude de la philosophie que l'on devient des hommes utiles.
Gia-dinh, le 15 juillet 1892.

Cher monsieur TRƯƠNG-MINH-KÝ,

La lecture de votre ouvrage intitulé *Âu-học-khải-mông* me permet d'affirmer qu'il est appelé à rendre de grands services aux enfants des écoles. Il les conduit graduellement à composer des phrases avec un certain nombre de caractères usuels dont l'étude n'exige qu'un petit effort de mémoire. Même cet effort de mémoire au lieu d'être passif comme avec les autres méthodes devient intelligent dans votre livre ; car les caractères y ont été décomposés en leurs éléments simples. Cela permet à l'enfant de s'habituer de bonne heure à analyser les caractères et à se rendre compte de la formation des signes les plus composés.

Je suis heureux de reconnaître que votre œuvre aura pour but d'abrèger d'une façon considérable la durée des études chinoises.

Saigon, le 20 août 1892.

HOÀNG-TINH, PAULUS CUA,

Độc phủ sứ.

Officier d'Académie, Chevalier de la Légion d'honneur.

Cho-quán, le 30 août 1892.

Mon cher monsieur TRƯƠNG-MINH-KÝ,

Vous m'avez fait l'honneur de m'envoyer votre manuscrit ainsi que les premières épreuves de votre méthode intitulée : *Âu học khai mông*.

J'ai examiné, lu et relu ce travail. Je suis heureux maintenant de vous assurer que vous pouvez l'éditer sans crainte. Car, on y sent l'esprit méthodique que les œuvres d'Ollendorff vous ont inspiré. Votre cours gradué de caractères convient aux enfants qui commencent à se livrer à l'étude intéressante de l'écriture chinoise.

Vous avez eu la bonne idée d'analyser les caractères (d'idées combinées ou idéophonétiques) et d'augmenter le vocabulaire par les caractères ainsi décomposés.

Je suis sûr d'avance que votre ouvrage aura un grand succès ; car on en a besoin dans nos écoles primaires.

Agréer donc, mon cher monsieur Trương-minh-Ký, avec mes compliments, l'expression de mes sentiments toujours dévoués.

SI-TÀI, TRƯƠNG-VINH-KÝ,

Professeur de langues orientales,

Officier de l'Instruction publique, Chevalier de la Légion d'honneur.

Mon cher ami,

En parcourant votre manuscrit, je trouve qu'il est très bien fait pour apprendre aux enfants la signification des mots et la construction des phrases.

Je remarque en outre que les exercices sont formés de petites phrases qui expriment une pensée morale ou apprennent aux élèves un fait historique.

C'est ainsi, mon cher ami, que votre livre deviendra très utile aux enfants de nos écoles.

Cholon, le 28 août 1892.

NGUYỄN-HIỆU-NGHĨA,

Tri huyện de 1e classe à Cholon,

Ancien lettré à la Résidence supérieure du Tonkin.

一 二 三 馬 三 羊 馬 馬 牛 二 牛

羊 三 羊 汝 汝 乎 乎 乎 乎

我 我 有 有 有 有 有 有

無 無 也 也 也 也

一 三 三 馬 牛 羊 汝 汝 乎 乎 有 有 也

Năm 1875, ta có làm thầy dạy chữ nho tại trường Bôn quốc. Chừ bắt chước theo cách ông Ollendorff, với ông Des Michels mà làm sách này để dạy trẻ nhỏ học vỡ lòng, rồi sau có học sư, tứ thơ, nghề kinh v. v.

第一章

Đệ 1 ¹ *niết* 2 *chương* 3
BÀI 3 THỨ 1 NHỨT 2

我 *ngã*, ta, tôi, tao. — 汝 *nhữ* (冫 *thủy*, nước + 女 *nữ*, gái, đàn bà) máy, mi, người, nhà người. — 有 *hữu*, có. — 無 *vô*, chẳng, không. — 乎 *hồ*, sao, ỏi, hơn, chẳng, nơi. — 也 *dã*, vậy. (hư từ). — 一 *nhất*, một. — 二 *nhị*, hai. — 三 *tam*, ba. — 馬 *mã*, ngựa. — 牛 *ngưu*, trâu. — 羊 *ương*, dê, trư, chiên.

汝¹ 有² 馬³ 乎⁴
無¹ 也² (A)
汝¹ 有² 我³ 馬⁴ 乎⁵
有¹ 也²
汝¹ 有² 一³ 馬⁴ 乎⁵
無¹ 也²

Máy¹ có² ngựa³ sao⁴?
Không¹.
Máy¹ có² con-ngựa³ của-tao⁴
sao⁵?
Có¹.
Máy¹ có² một³ con-ngựa⁴
sao⁵?
Không¹.

Máy có trâu sao? — Không. — Máy có một con ngựa sao? — Tôi có một con ngựa, hai con trâu. — Máy có trâu của tao sao? — Không. — Máy có hai ba con dê sao? — Có. — Máy có dê có ngựa sao? — Tôi có ngựa, không có dê. — Máy có ngựa, trâu của tao sao? — Không. — Con gái máy có một con trâu nước sao. — Không.

第二章

Đệ 1 ¹ *nhị* 2 *chương* 3
BÀI 3 THỨ 1 HAI 2

吾 *ngô* (五 *ngũ*, năm + 口 *khẩu*, miệng) ta, tao, tôi. —

(A) Chữ *dã* đây, nghĩa là *vậy* là *thiệt*; như Phansa nói: *oui certes, non certes*: Ta nói: *có thiệt, không ngay, vậy*.

Phải kêu con nít lên bàn mà dạy viết: *châm, ngan, sổ, đá, phết*, cho nhâm cách, cho phải phép, dặng cho quen, cho nhớ mặt chữ.

Trò A! chữ *ngưu*, nghĩa là gì? — Thưa, *ngưu* là *trâu*. — Viết làm sao? — Thưa, một *phết*, hai *ngan*, một *sổ*. — Phải.

兄、兄弟之

你、吾

其、彼、此

猫、狗

Trò B! người, chữ gì? — Thưa, chữ *nhon*. — Người *nhỏ* dịch làm sao? — Thưa, *tiểu nhon*. — Còn, người *nhỏ* này? — Thưa, *thử tiểu nhon*. — Dực.
Trò C! anh, chữ gì? — Thưa, chữ *huinh*. — Anh *tao*, dịch làm sao? — Thưa, *ngô huinh*. — Còn, *con ngựa của anh tao*? — Thưa, *ngô huinh chi mã*. — Giải.

你尔 nê (人 nhon, người, người-ta + 小 tiểu, nhỏ) mấy
 mi, ngroi, nhà-ngroi. — 其 kỳ, thừa, nó, của-nó. — 此 thử,
 ây, này. — 彼 bĩ, kia, đó. — 之 chi, đi, của, đó. — 兄 huinh,
 anh. — 弟 đệ, em (trai). — 弟 (梯) đệ, thuận. — 猫 miêu
 (犬 khuyển, chó. + 苗 miêu, mòng) mèo — 狗 cẩu (豸
 + 句 cú, cẩu) chó.

你¹ 有² 此³ 牛⁴ 乎⁵
 吾¹ 有² 之³
 你¹ 有² 我³ 兄⁴ 之⁵
 牛⁶ 乎⁷
 無¹ 其² 牛³ 有⁴ 其⁵
 羊⁶

Máy¹ có² trâu³ này⁴ sao⁵ ?
 Tôi¹ có² con-ây³.
 Máy¹ có² trâu⁶ của³ anh⁴
 tao³ sao⁷ ?
 Không-có¹ trâu³ của-anh²
 có⁴ dê⁶ của-anh⁵.

Máy có con dê của người kia sao? — Không có con đó. — Anh máy có con ngựa
 của tao sao? — Có con đó. — Em máy có ngựa, trâu của tao sao? — Nó có. —
 Máy có con ngựa của anh tao sao? — Có con đó. — Máy có con mèo của anh
 này sao? — Tôi có con ấy. — Anh em tao có trâu của máy sao? — Không có. —
 Đứa con gái này có nước sao? — Có. — Máy có năm con ngựa sao? — Có một
 con ngựa. — Máy có một con trâu nước sao? — Không. — Người này có con dê
 của tao sao? — Người kia có con đó. — Em nhỏ tao có ngựa sao? — Không. —
 Người con gái này có con trâu của anh tao sao? — Nó không có con đó. — Anh
 nó có con đó sao? — Anh có con đó. — Chó mèo, máy có sao? — Không.

第三章

Đệ 1 tam 2 chương 3

BÀI 3 THỨ 1 BA 2

鴨 áp, (甲 giáp + 鳥 diều, chim) vịt. — 鷄 kê, (奚
 hế, sao + 鳥 diều) gà. — 姊 tị, (姊, 女 nữ + 弟 tị, + 市
 thị, chợ) chị. — 妹 muội, (女 nữ + 未 muội; vị, chưa) em
 (gái). — 白 bạch, trắng. — 墨 mực, (黑 hắc, đen + 土 thổ,
 đất) mực. — 誰 thùy, (言 ngôn, thốt, nói, lời-nói + 隹 chuy,
 loài chim) ai. — 他 tha, (人 nhon, + 也 dã) khác, nó. (A)

(A) Chiese tự những chữ cần dùng mà thôi. Lại nhứt tự lục nghị, mỗi chữ có
 nhiều nghĩa; đây ta nói nghĩa thường dùng đã, rồi còn nghĩa khác thì tới đầu
 hay đó.

鷄 乙 虫 奚 鷄

鴨 甲 鴨 姊 女 姑 姊 姊

妹 女 如 妹 白 乙 白 白 墨 黑 墨

他 乙 他 誰 言 訃 訃 誰

Cắm viết : hai ngón đờ dưới, hai ngón kém trên với ngón tay cái, cắm cho đứng, ngồi cho ngay.

汝¹ 妹² 有³ 一⁴ 鳥⁵
 乎⁶
 其¹ 有² 也³
 他¹ 人² 有³ 乎⁴
 無¹ 也²
 誰¹ 有² 我³ 黑⁴ 牛⁵
 我¹ 弟² 有³ 之⁴

Em gái² mấy¹ có³ một⁴ con-
 chim⁵ sao⁶ ?
 Nó¹ có² .
 Người² khác¹ có³ sao⁴ ?
 Không¹ .
 Ai¹ có² con-trâu³ (đen)⁴ của-
 tôi⁵ ?
 Em-trai² tôi¹ có³ con-ày⁴ .

Anh tao có con vịt của em trai mấy sao? — Có con ấy. — Em gái mấy có con chim của tao sao? — Nó Không có con đó. — Nó có con gà của em gái tao sao? — Nó có con ấy. — Mấy có con trâu trắng của tao sao? — Không có con ấy. — Em trai mấy có con trâu đen của tao sao? — Nó không có con ấy. — Ai có con ấy? — Em gái nó có con ấy. — Ai có con chim trắng của tao? — Tao có con ấy. — Mấy có con gà nấy sao? — Không có con gà nấy, có con trâu nhỏ của anh tôi. — Mấy có một con vịt của em trai tao sao? — Không. — Chợ nấy có gà vịt sao? — Có. — Mấy có mực có nước sao? — Không. — Đắt nấy trắng hay là đen — Trắng. — Mấy có con ngựa của ai? — Đó con ngựa của em trai tôi.

第 四 章

Đệ 1 từ 2 chương 3
 BÀI 3 THỨ 1 TU 2

銀 *ngân*, (金 *kim*, vàng + 艮 *cân*, ngăn, cản.) bạc (A). —
 火 *hỏa*, lửa. — 椅 *ỷ*, (木 *mộc*, cây + 奇 *kỳ*, lạ) ghế. —
 何 *hà*, (人 *nhơn* + 可 *khả*, khá) sao, nào, gì, đâu. — 孰 *thục*
 (*享* *hưởng* + 凡 *hườn*) ai, chi. — 四 *tứ*, bốn. — 六 *lục*,
 sáu. — 黃 *huỳnh*, vàng. — 色 *sắc*, màu sắc.

你¹ 有² 何³ 牛⁴
 吾¹ 有² 水³ 牛⁴

Mấy¹ có² con-trâu³ nào⁴ ?
 Tôi¹ có² con-trâu⁴ bằng-
 cây³ .

Mấy có gà gì? — Tôi có một con gà bằng vàng. — Em trai mấy có loại kim gì? — Nó có bạch kim của em gái nó. — Chị nó có cây sao? — Có. — Có cây gì? — Cây vàng. — Ai có nước? — Tao có. — Ấy đắt gì vậy? — Đắt trắng. — Ai có ngựa?

(A) Kim = loài kim; *huỳnh kim* = vàng; *bạch kim* = bạc; *Thanh kim* = chì; *hồng kim*, đồng.

Trò I! lên viết: *thứ tiểu nhơn kiến ngô huỳnh chi mã*, nghĩa là chi? — Thưa thầy, nghĩa là: *đứa TIỂU NHƠN này thấy con ngựa của anh ta*. — Làm sao

銀 金銀 椅 木椅 四 六 何 何

孰 享孰 黃 廿廿黃 色 々々色

火 少火

gọi là tiểu non? — Thưa, người bụng dạ nhỏ mọn hẹp hòi. — Như không nói :
ngó hình chi mà lại, thì đặt chữ gì thế? — Thưa, chữ chi là đó, phải nói : thử
tiểu non kiên chi. — Như không nói thử tiểu non lại, thì đặt chữ gì mà thế?

— Anh tôi có bốn con ngựa, năm con trâu, sáu con dê. — Em gái mấy có huỳnh kim của chị tao sao? — Không có thứ đó? — Ai có thứ đó? — Chị tôi có thứ đó. — Mấy có giồng gì? — Tôi có một anh một em. — Anh em mấy có lừa sao? — Không. — Ai có? — Em trai mấy có. — Mấy có miệng, sao không nói? — Nói giồng gì? — Kể tiểu như này có chi? — Có một con ngựa trắng. — Ai có con bò (hình ngựa) của tao? — Em gái nhỏ mấy có con ấy. — Vàng sắc gì, bạc sắc gì? — Vàng vàng; bạc trắng. — Mấy có lừa sao? — Có.

第五章

Đệ 1 ngữ 2 chương 3
BÀI 3 THỨ 1 NĂM 2

幾 *kĩ*, mây. — 多 *da*, nhiều. — 否 (bì) *phủ* (不 *bất*, chẳng + 口 *khẩu*) *chăng*, *chàng*. — 及 *cập*, *kip*, *với*. — 見 *kiên*, *thầy*, *thăm*, *viêng*. — 遇 *ngộ*, *gặp*. — 是 *thị* (日 *nhật*, ngày + 正 *chánh*, ngay) *thiệt*, *phải*, *thì*, *là*. — 字 *tự*, *chữ* — 畫 *hoạch* (聿 *duật* + 田 *diên*, ruộng + 一 *nhứt*) *nét*, *vẽ*. — 而 *nhì*, *mà*, *và*, *ày*. — 魚 *ngư*, *cá*.

此¹ 是² 我³ 銀⁴
我¹ 見² 之³
其¹ 不² 遇³ 我⁴ 兄⁵
你¹ 有² 馬³ 幾⁴ 多⁵
有¹ 多² 也³
你¹ 見² 吾³ 馬⁴ 否⁵
我¹ 見² 汝³ 馬⁴ 及⁵
汝⁶ 兄⁷ 之⁸ 馬⁹ 也¹⁰

Ay¹ là² bạc⁴ của-tôi³.
Tôi¹ thầy² nó³.
Nó¹ chẳng² gặp³ anh⁵ tôi⁴.
Mấy¹ có² bao-nhiều^{4,5} ngựa³?
Có¹ nhiều².
Mấy¹ thầy² con-ngựa⁴ của-tao³ chẳng⁵?
Tao¹ thầy² con-ngựa⁴ của-mấy³ với⁵ con-ngựa⁹ của⁸ anh⁷ mấy⁶.

— Mấy có nhiều bạc sao? — Chẳng nhiều. — Mấy thầy con chim của em trai mấy sao? — Thầy con ấy. — Con chim gì? — Chim lạ. — Anh tao có thấy nó sao? — Chưa thầy con ấy. — Mấy gặp con ngựa của người này sao? — Chẳng gặp con ngựa của nó, mà thầy con trâu của nó. — Nó có nhiều trâu sao? — Nhiều. — Bao nhiêu? — Bốn năm con. — Con trâu con ngựa của nó, có sắc trắng, phải chăng? — Thiệt là sắc trắng. — Mấy có vàng chăng? — Có loài huỳnh kim

— Thưa, chữ *kỳ* là nó; phải nói: *kỳ kiên chi*. — Còn: nó chưa thầy đó vậy, dịch làm sao? — Thưa, *kỳ vị chi kiên dã*. — Thôi.

Trò T! lên đây, trò biết làm sao chữ *ngư* có bốn chêm chung không? — Thưa, bốn chêm đó là chữ *hỏa*. — Làm sao có ưa *nước*, không viết chữ *thuỷ*, lại viết chữ *hỏa* là lừa? — Thưa, vẽ hình con cá, dưới sè in chữ *hỏa*; cũng như chữ *ngư*,

với bạch kim. — Đêm nay mày có thầy gì? — Thầy mày với một con bò. — Mày có thầy con cá của tao không? — Chưa thầy. — Em tao có thầy cây lạ này sao? — Chưa thầy cây ấy. — Em trai nhỏ mày có mấy con chim? — Nó có một con chim nhỏ. — Câu này có mấy chữ? — Có ba chữ. — Chữ này có mấy nét? — Chữ này có sáu nét.

第六章

Đệ 1 lục 2 chương 3

BÀI 3 THỨ 1 SÁU 2

欲 *dục* (谷 *côc*, hang + 欠 *khiêm*; thiếu) muốn, thèm. — 飲 *âm* (食 *thực*, *tự*, ăn, đồ-ăn + 欠 *khiêm*) uống. — 飯 *phạn* (食 *thực* + 反 *phản*, lại) cơm. — 酒 *tửu* (水 *thủy* + 酉 *dậu*) rượu. — 茶 *trà* (艸 *thảo*, cỏ + 人 *nhơn* + 木 *mộc*) trà. — 亦 *diệc*, cũng. — 則 *tắc*, thì, thời. — 皆 *giai*, (比 *tỉ*, ví, sánh, + 白 *bạch*) đều.

汝¹ 欲² 食³ 飯⁴ 否⁵

欲¹ 也²

汝¹ 欲² 飲³ 茶⁴ 乎⁵

飲⁶ 酒⁷ 乎⁸

欲¹ 飲² 茶³

亦¹ 飲² 酒³ 乎⁴

亦¹ 飲² 也³

汝¹ 兄² 弟³ 皆⁴ 飲⁵

酒⁶ 是⁷ 否⁸

有¹ 酒² 則³ 飲⁴ 酒⁵

有⁶ 茶⁷ 則⁸ 飲⁹ 茶¹⁰

Máy¹ muốn² ăn³ cơm⁴ không⁵?

Muốn¹.

Máy⁴ muốn² uống³ trà⁴ hay là uống⁶ rượu⁷?

Muốn¹ uống² trà³.

Cũng¹ uống² rượu³ nữa-sao⁴?

Cũng¹ uống² nữa.

Anh² em³ máy¹ đều⁴ uống⁵ rượu⁶ hết-thầy phải⁷ không⁸?

Có¹ rượu² thời³ uống⁴ rượu⁵ có⁶ trà⁷ thời⁸ uống⁹ trà¹⁰. (A)

Máy muốn uống trà ăn cơm không? — Muốn. — Anh máy với em trai tao đều là người uống rượu phải không? — Phải. — Máy uống không? — Máy uống, tao cũng uống. — Em gái máy có vàng chằng? — Nó có vàng lại cũng có bạc nữa. —

vẽ hình con trâu, có sừng, có đầu, có mình, có đuôi, có chừng vậy. — Chli coi thử. — Hai sừng là cái phết; đầu, mình, đuôi, là cái sỏ; còn bốn chừng, là hai ngan. — Để con trâu nằm mà coi, thì rõ thầy như vậy. — Giỏi! Trò có ý thiết.

(A) Coi theo số sắp đó cho nhớ chỗ mà đặt cho nhằm cách cho phải điệu.

Máy có giồng gì? — Tôi có nhiều trâu, ngựa. — Con ngựa này muốn uống nước không? — Muốn uống. — Ai muốn uống trà? — Ai lại chẳng muốn. — Ai muốn ăn cơm? — Không người nào muốn vậy. — Người nào có miệng mà chẳng nói? — Có người có miệng mà nói, có người có miệng mà chẳng nói. — Sao chẳng nói? — Ấy chẳng muốn nói vậy. — Tao thiếu mấy nhiều sao? — Chẳng nhiều. — Máy ăn gà hay là ăn chim? — Có chim thời ăn chim, có gà thời ăn gà. — Máy muốn uống giồng gì? — Có trà thời uống trà, có rượu thời uống rượu. — Người này khá ví (với) anh mấy sao? — Khá ví đó vậy. — Trâu dê ăn giồng gì? — Ăn cỏ. — Máy muốn con dao nhỏ này sao? — Chẳng muốn vậy.

第七章

Đệ 1 thất 2 chương 3
BÀI 3 THỨ 1 BẢY 2

男 *nam*, (田 *diên* + 力 *lực*, sức) trai, đàn-ông. — 善 *thiện*, lành, hay, giỏi. — 惡 *ác*, dữ, xấu; ô, ghét. — 好 *hảo*, (女 *nữ*; + 子 *tử*, con) tốt, giỏi, ngon; hảo, ưa, muốn. — 能 *năng*, hay, dặng. — 愛 *ái*, yêu, thương. — 憎 *tăng* (心 *tâm* + 曾 *tăng*, bèn; *tăng*, từng) ghét. — 恨 *hận*, hờn, giận. — 乃 *nãi*, bèn, là, ấy.

此¹ 人² 好³ 飲⁴ 酒⁵
否⁶
好¹ 飲² 好³ 酒⁴
汝¹ 愛² 吾³ 子⁴ 乎⁵
我¹ 愛² 之³

Người² này¹ ưa³ uống⁴
rượu⁵ không⁶?
Ưa¹ uống² rượu⁴ ngon³.
Mấy¹ thương² con⁴ tao³
không⁵?
Tôi¹ thương² nó³.

Người này thương con cái nó sao? — Thương. — Mấy hờn người này sao? — Tôi hờn nó. — Anh mấy ưa uống rượu sao? — Ưa. — Người con trai này với người con gái này là người lành sao? — Là người dữ. — Con gái anh mấy ưa uống trà sao? — Ưa. — Mấy ghét người nào? — Tôi ghét người xấu, mà ưa người tốt. — Con trai thương con gái hay là con gái thương con trai? — Con trai thương con gái, con gái thương con trai. — Con gái này có lòng lành sao? — Nó có lòng lành. — Có rượu có đồ ăn thời có nhiều anh em, phải không? — Phải. — Máy từng thầy người lành này sao? — Chẳng từng thầy nó. — Con ngựa trắng của máy tốt chẳng? — Tốt. — Máy có ruộng đất sao? — Có. — Người con trai này có sức (mạnh) sao? — Nó có sức (mạnh).

第八章

Đệ 1 bài 2 chương 3

BÀI 3 THỨ 1 TÂM 2

夫 *phu*, chồng, đũa; *phù*, vả, vẩy. — 婦 *phụ* (女 *nữ* + 帚 *trữu*) vợ, đàn-bà. — 桌 *trác*, bàn, tợ. — 書 *thư* (聿 *duật* + 日 *viết*, rằng, nói) sách, chép, viết. — 長 *trường*, dài, hay; *trưởng*, lớn. — 短 *đản*, vắn, dở. — 新 *tân* (立 *lập*, dựng, đứng + 木 *mộc* + 斤 *cân*) mới. — 舊 *cựu*, cũ. — 讀 *độc* (言 *ngôn* + 賣 *mại*, bán; 土 *sĩ*, trò + 買 *mãi*, mua; 目 *mục*, mắt, thầy + 貝 *bôi*, ốc vẹm) đọc. (A)

此¹男²子³讀⁴書⁵
乎⁶

Thằng-con³ trai² này¹ đọc⁴
sách⁵ chẳng⁶?

讀¹也²
汝¹桌²乃³長⁴乎⁵?

Đọc¹.
Cái-tợ² của-máy¹ dài⁴
không⁵?

不¹長²而³短⁴也⁵

Không¹ dài² mà³ vắn⁴.

Cuốn sách của anh máy mới hay là cũ? — Mới. — Máy có ghè dài tợ vắn sao? — Có. — Người đàn ông này ưa đọc sách chẳng? — Chẳng ưa đọc sách mà ưa ăn uống. — Vợ chồng máy thương ai? — Thương con cái. — Thằng chồng con em máy thấy người lành, nó thương không? — Thương. — Máy thương tao không? — Máy thương tao, tao cũng thương máy. — Máy thương người khác không? — Cũng thương vậy. — Em trai máy gặp thầy người dữ, nó có ghét không? — Ghét và chẳng thèm ngó người đó. — Máy ưa con ngựa này hay là con ngựa kia? — Con kia con này đều chẳng ưa. — Máy ưa uống rượu hay là ưa đọc sách? — Tôi ưa uống rượu ngon, cũng ưa đọc sách mới với sách cũ nữa. — Ai ăn uống nhiều dạng? — Người dữ này. — Máy có một cuốn sách lạ, phải chẳng? — Ấy là mới mà không lạ. — Máy có rượu một hai cân sao? — Có. — Anh máy mua sách mới sao? — Muốn, mua mà ai bán sách đó? — Anh tao có một cuốn sách mới và muốn bán sách đó. — Ai đứng đây? — Em trai thứ hai tôi. — Nói việc lành người ta, nên chẳng? — Nên. — Người học trò này mua giồng chi? — Nó mua sách. — Nói việc hay dở người ta nên chẳng? — Chẳng nên. — Máy sao chẳng mua con trâu của tao? — Không có bạc. — Máy muốn mua bán chẳng? — Muốn. — Con chim này hay nói chẳng? — Hay nói. — Máy viết chi? — Tôi viết câu này. — Máy muốn lập (nên), thời lập (nên cho) người ta.

(A) Trò K! chữ *độc*, hiệp bởi những chữ gì? — Thưa, *ngôn* với *mại*. — Còn chữ *mại*? — Thưa, *sĩ*, *mục*, *bôi*. — Còn chữ *mãi*? — Thưa *mục* với *bôi* mà thôi.

第九章

· Đệ 1 cửu 2 chương 3

BÀI 3 THỨ 1 CHÍN 2

筆 *bút* (竹 *trúc*, tre + 聿 *duật*) viết, cây-viết. — 紙 *chỉ*, giấy. — 巾 *cân*, khăn. — 裙 *quần* (衣 *ý*, áo + 君 *quân*, vua, người) quần. — 紅 *hồng*, đỏ. — 情 *ình* (心 *âm* + 青 *thanh*, xanh) lòng. — 美 *mĩ* (羊 *ương* + 大 *dại*, cả, to, lớn) tốt, ngon. — 爲 *vi*, làm; vì, vì — 相 *tương* (木 *mộc* + 目 *mục*) cùng, nhau; tương, giúp. — 少 *thiểu*, ít, nhỏ.

此¹人²欲³爲⁴善⁵
 乎⁶爲⁷惡⁸乎⁹
 其¹欲²爲³善⁴
 你¹兄²有³我⁴青⁵
 巾⁶乎⁷
 無¹之²也³
 其¹有²我³長⁴衣⁵
 及⁶我⁷短⁸衣⁹乎¹⁰
 無¹汝²長³衣⁴亦⁵
 無⁶汝⁷短⁸衣⁹

Người² này¹ muốn³ làm⁴
 lành⁵ hay-là làm⁷ dữ⁸ ?
 Nó¹ muốn² làm³ lành⁴ .
 Anh² mấy¹ có³ cái-khăn⁶
 xanh⁵ của-tao⁴ không⁷ ?
 Không¹ có cái ấy² .
 Nó¹ có² cái-áo⁵ dài⁴ của-tao²
 với⁶ cái-áo⁹ vẫn⁸ của-tao⁷
 sao¹⁰ ?
 Không-có¹ cái-áo⁴ dài³ của-
 người² cũng⁵ không-có⁶
 cái-áo⁹ vẫn⁸ của-người⁷ .

Máy có viết mực không? — Không. — Máy có chỉ? — Có giày. — Khăn áo máy là sắc gì? — Áo của tôi thì sắc đen, khăn của tôi thì sắc xanh, quần của tôi thì sắc trắng. — Cái bàn của máy lớn hay là nhỏ? — Nhỏ nhỏ. — Máy uống rượu nhiều sao? — Tôi uống rượu ít, mà uống trà nhiều. — Làm sao máy chẳng đọc sách? — Chẳng ưa. — Người ta nên đọc sách không? — Nên đọc. — Làm sao máy ghét người đàn bà này? — Nó là người chàng tốt. — Người xấu ghét người xấu chăng? — Người xấu ghét nhau, người tốt ưa nhau. — Giày đỏ này tốt chăng? — Tốt. — Người này có chỉ? — Có một áo dài, hai khăn vẫn, ba quần trắng. — Máy muốn làm người lành chăng? — Tôi muốn làm vậy. — Người nào chẳng muốn làm vậy? — Người dữ chẳng muốn. — Máy thầy con gái tốt này chăng? — Tôi thầy nó. — Có người ưa rượu, mà chẳng ưa sắc chăng? — Có. — Có người ưa sắc, mà chẳng ưa rượu chăng? — Cũng có vậy. — Người ưa ai? — Tôi ưa người nghèo mà chẳng làm dữ vậy.

第十 章

Đệ 1 thập 2 chương 3

BÀI 3 THỨ 1 MƯỜI 2

錢 *tiền*, tiền. — 財 *tài* (貝 *bôi*, của + 才 *tài*) của cái —
 石 *thạch*, đá. — 地 *địa* (土 *thổ*, + 也 *dĩ*) đất. — 家 *gia*, nhà. — 園 *viên*, vườn. — 富 *phú*, giàu. — 貧 *bần* (分 *phân*, chia; 分 + 貝 *bôi*) khó, nghèo. — 益 *ích*, có-ích. —
 者 *giả*, (老 *lão*, già + 白 *bạch*) đũa, kẻ, ấy, đó.

此¹人²是³貧⁴乎⁵
 是⁶富⁷乎⁸
 此¹是²富³者⁴也⁵
 其⁶有⁷家⁸園⁹田¹⁰
 土¹¹錢¹²財¹³多¹⁴也¹⁵
 金¹石²有³益⁴乎⁵
 有¹益²也³

Người² này¹ là³ nghèo⁴ hay-
là giàu⁷?

Ấy¹ là² kẻ⁴ giàu³ đó,⁵ nó⁶
có⁷ nhà⁸ vườn,⁹ ruộng¹⁰
đất,¹¹ tiền¹² của¹³ nhiều¹⁴.

Loại-kim¹ thạch² có³ ích⁴
sao⁵?

Có¹ ích²?

Máy có nhiều của chẳng? — Chẳng có nhiều. -- Ai có nhiều? — Kẻ giàu có
 nhiều. — Kẻ nghèo có ruộng đất không? — Không có ruộng đất cũng không có
 tiền của. — Máy ưa con gái xinh tốt chẳng? — Ưa. — Đá này có ích chẳng? —
 Có ích. — Máy thương người nghèo này sao? — Tôi thương nó. — Nó thương
 máy không? — Nó ghét tôi. — Người giàu thương người nghèo không? — Có
 kẻ giàu thương đó, có kẻ giàu chẳng thương đó. — Ai thương anh tao? — Người
 nghèo thương đó. — Làm sao vợ chồng (người) này chẳng thương nhau? —
 Người chồng ưa tấu sách, chẳng ưa đọc sách, người vợ chẳng thương nó cho lắm.
 — Nhiều của nên chẳng? — Nhiều của mà làm lạnh thời nên. — Máy muốn làm
 chi? — Tôi muốn làm lạnh. — Sách ấy của ai? — Ấy là sách của tôi. — Anh
 máy đi đâu? — Đi nhà anh. — Máy đọc sách được chẳng? — Chẳng được. —
 Người này có tài sao? — Nó chẳng có tài mà có của. — Nó muốn chia của nó
 chẳng? — Nó chẳng muốn vậy. — Máy có hưởng giồng gì? — Hưởng gia tài của
 anh tôi. — Anh không con sao? — Không. — Ấy vườn của ai vậy? — Ấy là vườn
 của tôi. — Người ta có một miệng mà có hai con mắt, sao vậy? — Ấy là người
 nên thầy nhiều mà chẳng nên nói nhiều ấy vậy. — Trời có sắc gì? — Sắc xanh
 vậy. — Anh em máy muốn tương phân gia tài không? — Không.

第十一章

Đệ 1 thập 2 nhật 3 chương 4

BÀI 4 THỨ 1 MƯỜI 2 MỘT 3

七 *thất*, bảy. — 八 *bát*, tám. — 九 *cửu*, chín. — 十 *thập*, mười. — 說 *thuyết*, (*duyết*) (言 + 兌) nói; 悅 *duyết*, đẹp. — 知 *tri*, (矢 *thỉ*, tên + 口 *khẩu*) hay, biết; *tri*, khôn, có trí. — 取 *thủ*, dùng, lấy. — 事 *sự*, việc, thờ. — 物 *vật* (牛 *ngưu* + 勿 *vật*, chớ) của. — 卷 *quyển*, cuộn. — 儕 *lê*, bọn. — 曹 *tào*, bọn, bầy.

汝¹ 兄² 弟³ 說⁴ 何⁵
事⁶

此¹ 事² 也³

汝¹ 取² 此³ 書⁴ 乎⁵

我¹ 取² 之³

Anh² em³ mấy¹ nói⁴ việc⁶
gì⁵ ?

Việc² này¹ .

Mấy¹ lấy² cuộn-sách⁴ này³
không⁵ ?

Tôi¹ lấy² .

Mấy có sách mấy cuộn? — Ba mươi sáu cuộn. — Máy muốn lấy cuộn sách này sao? — Muốn. — Anh máy nói giống gì? — Nói việc tôi. — Anh máy biết việc ấy chẳng? — Không biết việc ấy. — Ai biết việc ấy? — Em tôi biết việc ấy. — Người giàu này muốn đọc sách không? — Nó chẳng muốn đọc sách, mà nó muốn uống rượu. — Máy viết khá chẳng? — Viết khá vậy. — Người xinh tốt này muốn giống gì? — Muốn nhiều vàng nhiều bạc. — Làm sao muốn vậy? — Muốn làm kẻ giàu vậy. — Máy ghét người này hay là người kia? — Người kia người này tôi cũng chẳng ghét vậy. — Máy biết việc người này chẳng? — Không biết đó. — Máy có uống thứ rượu dở này chẳng? — Có uống thứ đó. — Chẳng biết phải rượu ấy hay là chẳng phải. — Phải rượu ấy. — Người này là kẻ trí, phải chẳng? — Phải. — Nên uống rượu trắng này sao? — Chớ uống thứ đó. — Người ta có một miệng, hai mắt, lại hai tai, máy biết đều đó chẳng? — Ai chẳng biết đều đó. — Máy sao lấy sách này? — Lấy mà đọc. — Bọn người có vật gì? — Bọn tôi có rượu có trà. — Kẻ khôn chẳng nói, kẻ nói chẳng khôn.

Trò B! *Ấm bắt ẩm*, nghĩa là gì? — Thưa, *uống hay là chẳng uống?* nghĩa là *uống không?* — *Máy uống rượu này không;* dịch làm sao? — Thưa, *như ấm bắt ẩm thứ tư?* — *chúng ta uống đó, dịch làm sao?* — Thưa, *ngó té ẩm chi.* — *Còn, bay uống đó.* — Thưa, *như tào ẩm chi.*

Trò T! Trò nói chữ *ngưu*, chữ *ngư* là chữ *tượng hình*, thì là *phôi rỏi*, còn chữ làm sao mà gọi là *hải thình*? — Thưa, những chữ như: *câu*, *chó*; *miêu*, *mèo*; *hải thình cú*, *câu*; *miêu*, *mộng*.

第十二章

Đệ 1 thập 2 nhị 3 chương 4

BÀI 4 THỨ 1 MƯỜI 2 HAI 3

等 *dàng*, (竹 *trúc* + 寺 *tự*, chùa) đứng, mày, các, những.
 — 諸 *chư*, (言 + 者) đều, mày, những. — 衆 *chúng*, đông
 mày, những. — 數 *số*, vài, mày; số, số. — 惟 *duy*, chìn, một. —
 明 *minh* (日 *nhật*, ngày, mặt trời + 月 *nguyệt*, tháng, mặt trăng)
 sáng, rõ. — 譯 *dịch*, dịch. — 學 *học*, học. — 教 *giáo*, (孝
hiếu, thảo + 友 *bộ*) dạy.

汝 1 等 2 未 3 見 4 我 5
 兄 6 乎 7

未 1 之 2 見 3 也 4
 汝 1 見 2 此 3 等 4 物 5
 否 6

否 1
 汝 1 曹 2 能 3 譯 4 此 5
 句 6 乎 7

能 1 譯 2 之 3 也 4
 此 1 何 2 日 3 月 4 也 5
 九 1 月 2 二 3 十 4 日 5

Bay 2 chưa 3 thầy 4 anh 6 tao 5
 sao 7 ?

Chưa 1 thầy 3 anh 2 .

Máy 1 thầy 2 những 4 vật 5
 ấy 3 chẳng 6 ?

Chẳng 1 thầy.

Bay 1 dịch 4 câu 6 này 5 đặng 3
 chẳng 7 ?

Dịch 2 đặng 1 câu đó 3 .

Ấy 1 ngày 3 tháng 4 nào 2 vậy 5 ?

Tháng 2 chín 1 ngày 5 hai 3
 mươi 4 .

Chúng bay dịch được mày bài này chẳng ? — Dịch được đó. — Các anh muốn
 uống rượu hay là uống trà ? — Tôi muốn uống trà, anh tôi muốn uống rượu. —
 Sáng ngày mấy muốn dịch bài này chẳng ? — Học và dịch những câu về bài này.
 — Một tháng mấy học mày câu ? — Chẳng biết là mày (sở nó). — Anh thứ ba mày
 muốn dạy tao chẳng ? — Anh muốn dạy mày. — Mày có thầy người nhà tao
 chẳng ? — Thầy đó có ba hôn người lịch sự (xinh tốt). — Sự hay dở người ta,
 biết được chẳng ? — Có người biết đó. — Ai hay thương người nghèo ? — Có
 một người giàu có lớn kia hay thương đó. — Việc người, biết được chẳng ? — Có
 việc lành là người lành. — Kê chẳng làm việc dữ, cũng chẳng phải người lành
 sao ? — Ấy cũng là người lành vậy. — Mấy thầy trâu nó ăn dè chẳng ? — Chưa
 thầy vậy. — Ngày ngày làm lành, cũng chẳng nên sao ? — Cũng nên vậy. — Chưa
 có người dữ mà chẳng làm việc dữ phải chẳng ? — Phải vậy. — Người mà không

Trò C! chữ làm sao mà gọi là *hội ý*? — Thưa, những chữ như *minh*, sáng.
Hội ý *nhật*, mặt trời; *nguyệt*, mặt trăng, mà làm ra nghĩa *sáng*

vàng bạc mua bán được chăng? — Chẳng mua bán được. — Máy rở việc này sao? — Rở đó vậy. — Máy muốn rở câu này sao? — Muốn rở mà dịch đó. — Ấy ngày tháng nào vậy? — Tháng sáu ngày hai mươi hai. — Máy từng đọc sách của bọn Thấy chăng? — Chưa từng đọc đó vậy. — Con làm sao là chẳng thảo? — Con chẳng (làm phận) con vậy. — Máy thương con chẳng thảo chăng? — Người người đều chẳng thương con chẳng thảo. — Máy thương hay là chẳng thương anh tao? — Anh làm người có hiệu, thầy thì thương đó. — Đó con chim gì vậy? — Ấy là con chim bắt hiệu vậy.

第十三章

Đệ 1 thập 2 tam 3 chương 4

BÀI 4 THỨ 1 MUỠI 2 BA 3.

百 *bá*, trăm. — 千 *thiên*, ngàn. — 萬 *vạn*, muôn. — 莫 *mạc*, chẳng, chẳng, chớ, đừng, chẳng có ai. — 天 *thiên*, trời, bữa, ngày. — 下 *hạ*, dưới. — 鮮 *tiên*, tươi, tốt; *tiên*, ít. — 矣 *hĩ*, nhưng, vậy. — 上 *thượng*, trên. — 中 *trung*, giữa. — 足 *túc*, đủ. — 然 *nhĩn*, vậy, phải. — 後 *hậu*, sau. — 在 *tại*, ở. — 前 *tiền*, trước. — 常 *thường*, hằng. — 用 *dụng*, dùng.

人¹莫²知³其⁴子⁵
 之⁶惡⁷
 好¹而²知³其⁴惡⁵
 惡⁶而⁷知⁸其⁹美¹⁰
 者¹¹天¹²下¹³鮮¹⁴矣¹⁵

Người ta¹ chẳng ai² biết³
 việc-xấu⁷ của⁶ con⁵ mình⁵.
 Kê¹¹ ưa¹ mà² biết³ việc-
 xấu⁵ nó,⁴ ghét⁶ mà⁷ biết⁸
 việc-tốt¹⁰ nó⁹ thì trong
 thiên¹² hạ¹³ ít¹⁴ vậy¹⁵.

Máy thầy anh tao bữa nào? — Máy bữa này. — Dưới cái bàn này có vật gì? — Có một con mèo nhỏ mà thôi. — Máy muốn đọc muốn ngàn cuốn sách chăng? — Muốn mà đọc chẳng đặng. — Anh này có vàng bao nhiêu? — Có ngàn vàng. — Ai có nhiều vàng bạc? — Kê giàu có nhiều vậy. — Cuốn sách này, nên lấy chăng? — Chớ có lấy cuốn đó. — Cây của máy sắc gì? — Sắc tươi vậy. — Kê ưa người ta mà biết đều xấu nó, thì ít vậy, phải chăng? — Phải. — Kê ghét người ta mà biết đều tốt nó, nhiều không? — Chẳng nhiều vậy. — Trong thiên hạ có nhiều kẻ giàu mà ưa người nghèo chăng? — Ấy là ít vậy. — Máy có mấy con trai, mấy con gái? — Tôi có bốn con trai ba con gái. — Làm sao người trong thiên hạ chẳng biết đều dữ của con mình? — Người ta thương con mình lắm, nên chẳng biết đều dữ của con mình. — Người nào chẳng muốn làm giàu? — Người người đều muốn đều đó vậy. — Vật này là tươi mới không? — Không. — Có người biết

Trò Di Chữ làm sao mà gọi là *xứ sự*? — Thưa, những chữ như: *nhĩt*, một; *nhĩ*, hai; *tam*, ba; *thượng*, trên; *trung*, giữa.

đều dữ của con mình chẳng? — Có. — Trời biết việc dữ người ta chẳng? — Biết đờ. — Có người biết anh tôi giàu chẳng? — Ai chẳng biết vậy. — Kẻ uống trà biết nó xấu tốt chẳng? — Kẻ uống trà thời biết nó xấu tốt, kẻ uống rượu cũng biết nó xấu tốt vậy. — Trong thiên hạ kẻ giàu mà làm lành nhiều chẳng? — Kẻ giàu mà làm lành ít vậy, kẻ nghèo mà làm lành cũng ít vậy, có một người lành thì làm lành. — Chị mấy muốn mua vật gì? — Muốn mua một con bò. — Mấy muốn bán một vật chẳng? — Tôi không muốn bán một vật. — Mấy thường ngày học mấy câu? — Học vài trăm câu. — Mấy muốn ăn cá hay là ăn dê? — Cá dê tôi cũng ăn. — Trâu ngựa ăn giồng chi? — Ăn cỏ. — Học vậy sau biết là chẳng đủ. — Học thì ở dưới một người, dùng thì ở trên muốn người.

第十四章

• *Đệ 1 thập 2 từ 3 chương 4*

BÀI 4 THỨ 1 MƯỜI 2 BỒN 3

慈 *tư*, (茲 *tu*, nay + 心) lành. — 所 *sở*, (戶 *hộ*, ngõ + 斤 *cân*) sửa, chỗ, đều. — 以 *đĩ*, mặc, lấy, dùng. — 非 *phi*, chẳng, chẳng, chẳng phải, quây, lỗi. — 使 *sử* (人 *nhơn* + 吏 *lại*) khiến; *sứ*, quan *sứ*. — 義 *ngãi*, nghĩa (羊 + 我) có nghĩa. — 交 *giao*, làm bạn. — 死 *tử*, thát, mất, chết. — 生 *sinh*, sinh, sống. — 命 *mạng*, mạng. — 貴 *quí*, quí, sang.

孝¹ 者² 所³ 以⁴ 事⁵
君⁶ 也⁷ 弟⁸ 者⁹ 所¹⁰
以¹¹ 事¹² 長¹³ 也¹⁴ 慈¹⁵
者¹⁶ 所¹⁷ 以¹⁸ 使¹⁹ 衆²⁰
也²¹

Thảo¹ ày² là đều³ lấy⁴
thờ⁵ vua,⁶; thuận⁸ ày⁹
là đều¹⁰ lấy¹¹ thờ¹²
kẻ lộn¹³; lành¹⁵ ày¹⁶ là
đều¹⁷ lấy¹⁸ khiến¹⁹
chúng²⁰.

Mấy thầy con ngựa mới của tao chẳng? — Tao thầy con đó. — Sách này mấy có mấy cuốn? — Mười hai cuốn. — Kẻ thảo là tốt chẳng? — Kẻ thảo, kẻ thuận đến là tốt vậy. — Chớ kẻ lành chẳng cũng tốt sao? — Cũng tốt vậy. — Ngày xưa (ch) người người thương nhau, phải chẳng? — Người tốt thương nhau, người xấu ghét nhau. — Cái mấy mua đó là vật gì? — Một cuốn sách mới. — Đều người muốn là việc gì? — Là việc lành vậy. — Nên mua thứ trà này chẳng? — Chớ mua thứ đó. — Là người ngoài sao? — Ày là người nhà tôi. — Nên lấy tiền mua rượu chẳng? — Trong nhà có rượu ngon, chớ mua đó. — Ày là một người thường sao? — Ày là một người phi thường. — Mấy sao mà ghét người này? —

Trò A! *Ké thương ta, dịch làm sao? — Thưa, Ái ngã giá. — Còn, ngã sở ái chi nhơn? — Thưa, người mà ta thương đó. — Dịch câu này: ké thương ta là người mà ta thương đó. — Ái ngã giá thị ngã sở ái chi nhơn.*

Nó có một đứu giới làm đứ. — Nó giàu chẳng? — Nó là con một người nhà giàu lớn thuở xưa. — Cái việc mấy nói đó là thường, hay là chẳng thường? — Việc chẳng thường. — Trên cái bàn của tao có vật gì? — Có một cuốn sách của mấy. — Mấy muốn mua ngựa chẳng? — Chẳng phải đứu tao muốn mua đứu. — Mấy làm đứu chẳng lành không? — Không. — Học mỗi ngày tàn ích, phải chẳng? — Phải. — Cái đứu người ta yêu, có đứu phải, có đứu quày, phải chẳng? — Phải. — Biét đó làm biét đó; chẳng biét đó làm chẳng biét đó, mấy dịch câu ấy đứợc chẳng? — Dịch đứợc đó. — Mấy thầy con chó nầy chẳng? — Chẳng thầy con ấy. — Làm sao khá lầy khiến chúng? — Lành ấy khá lầy khiến đó vậy. — kinh (lão) kẻ già ta lầy đền kẻ già người ta. — Người chẳng phải nghĩa, chẳng làm bạn; vật chẳng phải nghĩa, chẳng lầy. — Sòng thát có mạng, giàu sang tại Trời.

第十五章

Đệ 1 thập 2 ngữ 3 chương 4

BÀI 4 THỨ 1 MƯỜI 2 LĂM 3

詩 *thi*, thi, thơ. — 民 *dân*, dân. — 父 *phụ*, (phù) cha. — 母 *mẫu*, mẹ. — 樂 *nhạc*, nhạc; lạc, vui. — 云 *vân*, rằng, nói. — 往 *vãng*, qua, đi. — 來 *lai*, lại, đền, tới. — 屋 *ôc* (尸 *thi*, thây + 至 *chí*, đền, rật) nhà. — 自 *tự*, nghĩ, minh, bèn, từ, bởi. — 於 *ư*, chung, nơi, ở, hơn. — 已 *kỷ*, mình; dĩ, đã. — 只 *chỉ*, chính, thay.

詩¹ 云² 樂³ 只⁴ 君⁵
子⁶ 民⁷ 之⁸ 父⁹ 母¹⁰
民¹¹ 之¹² 所¹³ 好¹⁴ 好¹⁵
之¹⁶ 民¹⁷ 之¹⁸ 所¹⁹ 惡²⁰
惡²¹ 之²²

Kinh thi¹ rằng² : vui³ thay⁴ !
· Người quân⁵ tử⁶ là cha⁹
mẹ¹⁰ dân⁷ ! Đứu¹³ dân¹¹
nó¹⁴ ưa¹⁴, thì ưa¹⁵ đứ¹⁶;
đứ¹⁹ dân¹⁷ nó¹⁸ ghét²⁰ thì
ghét²¹ đứ²².

Dạy người lầy thảo nên chẳng? — Nên. — Mấy giàu hơn tao, phải không? — Không. — Làm sao mấy không đền thăm người nầy? — Nó là một người đứ, ấy nên tôi không đền thăm nó. — Người quân tử có vật, chẳng phải có bởi vật, phải không? — Phải. — Mấy thầy câu nầy nơi sách chẳng? — Thầy nơi sách. — Có người ở đó không? — Có. — Người bực trung sập lên, kẻ thảo thuận, nhiều không? — Nhiều. — Người bực trung sập xuống có lòng ấy cũng có nhiều chẳng? — Cũng có nhiều. — Sao mà biét đứợc? — Thảo thuận, người thường có đó. — Người đứ thường làm đứ chẳng? — Nó làm đứ chẳng chỗ nào chẳng

Trò Y! Thứ nơn sớ háo phi bất thiện, nghĩa là gì? — Thưa, đứu người nầy ưa chẳng phải là chẳng lành. — Đứu nó làm chẳng phải là chẳng tới, dịch làm sao? — Thưa, kỳ sớ vi phi bất háo.

dền. — Từ trên tới dưới đ.фу thương cha mẹ mình sao? — Đều thương đó. — Tao nên đi thăm người máy biết đó chẳng? — Đừng đi thăm nó, nó là người chẳng tốt vậy. — Bài thơ này dịch được chẳng? — Chẳng dịch được. — Vàng bạc khá lắm mua lòng thảo thuận chẳng? — Mua chẳng được. — Con nít nhỏ lây chi mà dạy? — Dạy nó lây thảo thuận. — Anh máy ở đâu lại? — Ở nhà lại. — Chúng ta lây chi làm vui? — Lây học làm vui. — Máy ưa nhạc không? — Tôi ưa. — Trong sách này có nói: vui thay người quân-tử, là cha mẹ dân, máy dịch câu này được chẳng? — Dịch được. — Người dền đó là người nào? — Là anh tôi. — Máy là con nhà giàu, có giồng gì mà chẳng vui? — Có đ.фу chẳng vui mà chẳng nói được. — Anh tôi biết được việc người này, nó làm giàu chẳng ưa người nghèo mà ưa t.фу sắc. — Anh máy biết một chẳng biết hai. Ngày trước tao thường tới lui nhà nó, biết nó là người dữ, vợ nó cũng là người chẳng lành. Tao thầy nó ưa t.фу sắc, làm người chẳng thuận. Anh nó dền thăm, gặp nó với một đứa con gái xinh tốt thầy đ.фу uống rượu. Nó chẳng đẹp, chẳng muốn thầy anh nó dền đó. — Sao vậy? — Ấy là nó giàu còn anh nó thì nghèo. — Nghèo giàu chẳng phải là tự người mà tự Trời. — Người dữ chẳng biết đ.фу ấy.

第十六章

Đệ 1 thập 2 lục 3 chương 4

BÀI 4 THỨ 1 MƯỜI 2 SÁU 3

德 *dức*, *dức*. — 身 *thân*, *minh*. — 如 *như* (女 + 口)
bằng, *dường*. — 意 *y* (立 + 日 + 心) *muôn*. — 視 *thị*
(示 *thi*, bảo, bày + 見) *xem*, *coi*, *ngó*. — 指 *chỉ*, (手 *thủ*,
tay + 旨 *chỉ*, ngon) *chỉ*. — 潤 *nhuận*, *nhuần*. — 誠 *thành*, *thiêng*,
(言 + 成 *thành*, nên), *thiệt*. — 必 *tất*, *ât*. — 故 *cô* (古 *cổ*,
xưa + 支 *bộ*) *nên*, *cho nên*; *cớ*, *cớ*. — 體 *thể* (骨 *cốt*, xương +
豐 *lễ*) *vóc*. — 嚴 *nghiêm*, *nhặc*. — 廣 *quản*, *rộng*. — 胖 *bàn*,
vóc, *lớn*. — 聞 *văn* (門 *môn*, cửa + 耳) *nghe*. — 甚 *thậm*,
lắm, *rất*. — 出 *xuất*, *ra*.

曾¹子²曰³十⁴目⁵
所⁶視⁷十⁸手⁹所¹⁰
指¹¹其¹²嚴¹³乎¹⁴

Thầy² Tăng¹ nói³: chỗ⁶
mười⁴ con-mắt⁵ ngó,⁷ chỗ¹⁰
mười⁸ ngón-tay⁹ chỉ,¹¹ ấy¹²
nghiêm¹³ vậy¹⁴.

Trò X! Chữ làm sao mà gọi là *chuyên chú*? — Thừa, những chữ như chữ *nhạc*, *chuyên chú* đọc *lạc*, *vui*; *tri*, hay, đọc *tri*, *khôn*. — Còn làm sao mà gọi là *giả tá*? — Thừa những chữ như chữ *thầy*; *giả tá* chữ *nhơn*, mà làm người *nằm*, mà làm ra thầy người ta. Song le những chữ *giả tá*, *xứ sự*, phải coi *cổ văn*, thì mới thấy rõ.

富¹ 潤² 屋³ 德⁴ 潤⁵
 身⁶ 心⁷ 廣⁸ 體⁹ 胖¹⁰
 故¹¹ 君¹² 子¹³ 必¹⁴ 誠¹⁵
 其¹⁶ 意¹⁷

Giàu¹ trau² nhà,³ đức⁴
 trau⁵ mình,⁶ lòng⁷ rộng⁸
 vóc⁹ to¹⁰; nên¹¹ người-
 quân¹² tử¹³ ắt¹⁴ thành¹⁵
 ý¹⁷ mình¹⁶.

Máy muốn mua cái nhà này không? — Muốn. — Nhà ấy là của ai vậy? — Ấy là nhà của người tao biết đó. — Cha (với) anh máy có nghiêm chẳng? — Nghiêm. — Anh máy nói chi. — Đều anh tôi nói là mắt chẳng nên coi sắc xâu, tay chẳng nên lay vật gì của người khác. — Máy muốn có ngựa chẳng? — Tôi chẳng có bạc, chẳng mua ngựa được, cho nên chẳng muốn có. — Máy coi nhà này tốt chẳng? — Tốt lắm, cho nên có lời nói: kẻ giàu sửa sang nhà nó vậy. — Người ấy xinh tốt chẳng? — Nó chẳng xinh tốt mà vợ nó là một người xinh tốt. — Chị em máy thiệt lòng thiệt dạ chẳng? — Không biết được. — Máy muốn mua thịt dê này chẳng? — Chẳng biết làm di gì, nên chẳng mua đó. — Mẹ người có dùng người đàn bà này chẳng? — Có dùng nó. — Lòng người ấy tốt chẳng? — Lòng nó tốt lắm. — Ai có lòng rộng vóc to? — Một mình người quân tử có đó. — Tao đọc mấy câu này cho máy dịch đó: học trò (dê tử) vào thời thảo, ra thời thuận. — Biệt đạo đó chẳng bằng ư đó, ư đó chẳng bằng vui đó. — Ta chưa thầy kẻ ư đức như sắc vậy. — Chẳng ai biết ta vậy vậy! Kẻ biết ta ấy là Trời vậy. — Thầy lành dường chẳng kịp. — Người đều có một miệng mà có hai tai hai mắt, sao vậy? — Ấy là nghe nhiều thầy rộng mà chẳng nên nói nhiều vậy. — Tình cốt nhục khá lay thương nhau sao? — Khá lay thương nhau. — Người biết nhau có lòng thương nhau sao? — Có lòng ấy vậy. — Con gái tốt này có tình thặng? — Không có tình. — Người này là ai? — Là người tôi ư vậy.

第十七章

Đệ 1 thập 2 thất 3 chương 4
 Bài 4 Thứ 1 Mười 2 Bảy 3

道 đạo, đường, phép, nói. — 行 hạnh, nết; hành, đi, làm. — 味 vi (口 + 未) mùi. — 禮 lễ, lễ. — 邇 nhĩ, (爾 nhĩ, máy + 辵 xước,) gần. — 遠 viễn, xa; viện, lánh. — 登 dâng, lên. — 辟譬 thi, vi, sánh. — 丙 nội, trong. — 外 ngoại, ngoài. — 高 cao, cao — 卑 ti, thấp. — 從 tung, theo. — 易 dị, dễ; diệp, đổi. — 擇 trạch, chọn, lựa. — 須 tu, tua. — 食 tham, (今 câm, kim, nay + 貝) tham. — 處 xử, xử; xử, ở.

Trò K! Thứ hơn chi di ngã dã bất như bi, nghĩa là gì? — Thưa, người này nó thương tôi vậy chẳng bằng kẻ kia. — Diệp như chi, nghĩa là gì? — Thưa, cũng như đó. — Còn, như chi hà? — Thưa, như đó sao?

君¹子²之³道⁴辟⁵
如⁶行⁷遠⁸必⁹自¹⁰
邇¹¹辟¹²如¹³登¹⁴高¹⁵
必¹⁶自¹⁷卑¹⁸

Đạo⁴ người quân¹ tử² vị⁵
như⁶ đi⁷ xa⁸ ắt⁹ từ¹⁰
gần,¹¹ vị¹² như¹³ lên¹⁴
cao¹⁵ ắt¹⁶ từ¹⁷ thấp¹⁸.

人¹莫²不³飲⁴食⁵
也⁶鮮⁷能⁸知⁹味¹⁰
也¹¹.

Người¹ chẳng ai² chẳng³ ăn⁵
uống⁴ vậy,⁶ mà ít⁷ biết⁹
được⁸ mùi¹⁰ vậy¹¹.

Tháng tới mấy đi thăm anh tao chẳng? — Tôi đi thăm. — Mấy muốn đi xa chẳng. — Muốn làm. — Anh mấy làm sao chẳng đi thăm tao? — Có người ảnh quen ở xa đến thăm ảnh, cho nên đến nhà mấy chẳng dặng. — Ngày nào ảnh đi được? — Trong ba hôm bữa. — Con chim mấy ăn đó có mùi ngon chẳng? — Mùi nó ngon lắm. — Trẻ nhỏ, đừng lên cao. — Uống trà này thì biết mùi nó ngon, vì như uống rượu thì cũng biết mùi nó vậy. — Đi đường thì biết nó xa gần. — Chẳng phải lẽ chớ xem. — Trên ưa lẽ thì dân dễ khiến vậy. — Mấy dùng sách này chẳng? — Dùng. — Cha (với) anh mấy thường đọc sách không? — Ngày ngày thường thầy đọc. — Có người ghét mấy không? — Chẳng ai ghét tôi. — Mấy muốn mua ruộng đất chẳng? — Chẳng muốn. — Vài ngày tao đi một chỗ kia, mấy cũng đi đó sao? — Có cha tao dạy tao, nên chẳng đi xa được. — Mấy làm việc chi làm vui? — Tao đọc sách làm vui. — Uống rượu ngon làm vui chẳng? — Tao chẳng làm đó làm vui. — Mấy biết người nào có nhà bán chẳng? — Tao biết có một người dân bà muốn bán cái nhà của nó. — Đây chỗ nào vậy? — Chợ-lớn. — Tao sanh bà ngày lớn hơn mấy, phải không? — Phải. — Người quân tử làm nên sự tốt người ta, chẳng làm nên sự xấu người ta; đưa tiểu hơn trái đều ấy. — Việc lành tua tham, việc dữ chớ vui.

第十八章

Đệ¹ thập² bát³ chương⁴

BÀI 4 THỨ 1 MƯỜI 2 TÁM 3

素¹ tô, vòn, tron. — 位² vị, ngôi. — 賤³ tiện, hèn. — 夷⁴ di, mọi. — 狄⁵ địch, rợ. — 患⁶ hoạn, lo. — 難⁷ nan, khó; nạn, nạn. — 得⁸ đắc, đặng, mắc. — 焉⁹ yên, vậy, đâu. — 哉¹⁰ tai, thay. — 方¹¹ phương, vừa, vuông. — 親¹² thân, người thân, gần, thương. — 尋¹³ tìm, tiếm. — 願¹⁴ nguyện, muốn. — 既¹⁵ ký, đã.

君¹子²素³其⁴位⁵
而⁶行⁷不⁸願⁹乎¹⁰
其¹¹外¹²

Người quân¹ tử² cứ³ theo
ngôi⁵ mình⁴ mà⁶ làm⁷
chẳng⁸ muốn⁹ nơi¹⁰ ngoài¹²
mình¹¹.

素¹ 富² 貴³ 行⁴ 乎⁵
 富⁶ 貴⁷ 素⁸ 貧⁹ 賤¹⁰
 行¹¹ 乎¹² 貧¹³ 賤¹⁴ 素¹⁵
 夷¹⁶ 狄¹⁷ 行¹⁸ 乎¹⁹ 夷²⁰
 狄²¹ 素²² 患²³ 難²⁴ 行²⁵
 乎²⁶ 患²⁷ 難²⁸
 君¹ 子² 無³ 八⁴ 而
 不⁶ 自⁷ 得⁸ 焉⁹

Phải¹ giàu² sang³ làm⁴
 theo⁵ giàu⁶ sang,⁷ phải⁸
 nghèo⁹ hèn¹⁰ làm¹¹ theo¹²
 nghèo¹³ hèn,¹⁴ phải¹⁵ mọi¹⁶
 sự¹⁷ làm¹⁸ theo¹⁹ mọi²⁰
 sự,²¹ phải²² hoạn²³ nạn,²⁴
 làm²⁵ theo²⁶ hoạn²⁷ nạn.²⁸
 Người quân¹ tử² chẳng³
 vào⁴ đầu mà⁵ mình⁷
 chẳng⁶ được⁸ vậy⁹.

Chớ lấy dữ nhỏ mà làm đó; chớ lấy lành nhỏ mà chẳng làm. — Kể làm lành với ta, ta cũng làm lành với nó; kể làm dữ với ta, ta cũng làm lành với nó; ta đã không làm dữ với người ta; người ta có làm dữ dặng với ta đâu. — Thấy việc lành của người ta mà tiếm việc lành của mình, thấy việc dữ của người ta mà tiếm việc dữ của mình, dường ấy mới là có ích. — Chớ lấy mình sang mà hèn người, chớ lấy mình cao mà hạ người. — Người theo việc ăn uống, thời người ta hèn nó vậy. — Trong cửa có người quân tử, ngoài cửa có người quân tử dèn; trong cửa có đứa tiểu nơn, ngoài cửa có đứa tiểu nơn dèn. — Người quân tử yêu của lấy đó có phép. — Người nghèo trí vấn. — Biết mà chẳng làm, chẳng bằng đừng có biết. — Vui việc lành người ta. — Cha lành chẳng yêu con chẳng thảo. — Và có người dân rới sau có vợ chống, có vợ chống rới sau có cha con, có cha con rới sau có anh em; người thân một nhà, ấy ba đều đó mà thôi nhưng. — Người tiếm con dè ấy, ta tiếm cái lẽ ấy. — Ai chẳng biết lẽ. — Chẳng lo người ta chẳng biết mình, lo mình chẳng biết người ta. — Người quân tử học đạo thì thương người; đứa tiểu nơn học đạo thì dè khiên. — Người có muôn lành, Trời ắt theo đó. — Bay dịch được các câu ấy chẳng? — Dịch được. — Bay lấy làm khó chẳng? — Chẳng lấy làm khó lắm. — Người này khá sánh với anh tôi chẳng? — Chẳng khá sánh ấy. — Chưa biết sòng, biết thất đầu (dặng).

第十九章

Đệ¹ thập² cửu³ chương⁴

BÀI 4 THỨ 1 MƯỜI 2 CHÍN 3

舜 *thuân*, vua Thuàn. — 與 *dữ*, cùng, với, cho; *dữ*, vậy. — 問 *vấn*, *vấn*, hỏi. — 察 *sát*, xét. — 隱 *án*, dấu. — 揚 *dương*, *dương*, bày. — 執 *chấp*, cầm. — 兩 *lượng*, hai; *lượng*, lượng. — 端 *doan*, mòi. — 斯 *ư*, này, ấy. — 施 *thi*, ra; *thi*, cho. — 去 *khứ*, đi; *khứ*, bỏ. — 求 *cầu*, cầu. — 失 *thất*, mất, uổng, lỗi. — 當 *dương*, hạp; *dương*, đáng.

舜¹其²大³知⁴也⁵
 與⁶舜⁷好⁸問⁹而¹⁰
 好¹¹察¹²邇¹³言¹⁴隱¹⁵
 惡¹⁶而¹⁷揚¹⁸善¹⁹執²⁰
 其²¹兩²²端²³用²⁴其²⁵
 中²⁶於²⁷民²⁸其²⁹斯³⁰
 以³¹爲³²舜³³乎³⁴。

施¹諸²已³而⁴不⁵
 願⁶亦⁷勿⁸施⁹於¹⁰
 人¹¹。

Vua Thuần, ¹ người ² có tri ⁴
 lớn ³ vậy ⁵ vậy ⁶! Vua Thuần ⁷
 ưa ⁸ hỏi ⁹ và ¹⁰ ưa ¹¹ xét ¹²
 lời ¹⁴ gần, ¹³ đầu ¹⁵ dữ ¹⁶.
 và ¹⁷ bày ¹⁸ lành. ¹⁹ Cảm ²⁰
 hai ²² mỗi ²³ ấy, ²¹ dùng ²⁴
 bực giữa ²⁶ ấy ²⁵ nơi ²⁷ dân, ²⁸
 ấy ²⁹ đó ³⁰ lấy ³¹ làm ³²
 phải là vua Thuần ³³ vậy. ³⁴

Ra ¹ nơi ² mình ³ mà ⁴ chẳng ⁵
 muốn ⁶ cũng ⁷ đừng ⁸ ra ⁹
 nơi ¹⁰ người. ¹¹

Giàu cùng sang là chỗ người ta muốn vậy, chẳng lấy đạo ấy dặng đó, chẳng ở vậy; nghèo cùng hèn là chỗ người ta ghét vậy, chẳng lấy đạo ấy mặc đó, chẳng bỏ vậy. — Chẳng lo không ngời, lo chỗ lấy lập nên; chẳng lo chẳng ai biết mình, cầu làm (sao) khá biết vậy. — Và con người chẳng nói, nói ít (cho) nhằm. — Một lời chẳng trúng, ngàn lời không dùng. — Người quân tử một lời lấy làm trí, một lời lấy làm chẳng trí; chẳng biết lời nói, chẳng lấy biết người ta vậy. — Kẻ có đức ít có lời nói, kẻ có lời nói ít có đức. — Khá nói cùng, mà chẳng nói cùng đó, mặt (lòng) người ta; chẳng khá nói cùng, mà nói cùng đó, uổng lời nói; kẻ trí chẳng mặt (lòng) người ta cũng chẳng uổng lời nói. — Nói việc chẳng lành người ta, e phải lo về sau thì sao? — Con người đừng lấy nhiều lời làm có ích. — Kẻ gần đẹp, kẻ xa dè. — Không làm đều chẳng (nên) làm, không muốn đều chẳng (nên) muốn, đừng ấy mà thôi nhưng. — Chẳng thảo có ba, vô hậu là lớn. — Ấy là lời rất hay, máy khá lấy đọc và dịch đó. — Máy xét được các lời ấy chẳng? — Chẳng xét được mà dịch được. — Máy muốn nói việc anh máy cùng tao chẳng? — Tôi muốn đầu mà chẳng muốn nói. — Trời xem bởi dân ta xem.

第二十章

Đệ ¹ nhị ² thập ³ chương ⁴
 BÀI ⁴ THỨ ¹ HAI ² MƯƠI ³

近 *cận*, gần. — 仁 *nhơn*, nhơn. — 恥 *sĩ*, hổ. — 勇 *dũng*, mạnh. — 修 *tu*, sửa. — 治 *trị*, trị. — 國 *quốc*, nước. — 雖 *tuy*, tuy. — 鞭 *tiên*, roi. — 猶 *du*, còn. — 恐 *khủng*, e. — 病 *bệnh*, bệnh, lo. — 養 *dưỡng*, nuôi. — 勤 *cần*, siêng. — 庶 *thứ*, ngô, may, các, những. — 公 *công*, tước công. — 鄉 *hương*, quan khanh. — 代 *dại*, đời, thay, thế.

好¹學²近³乎⁴知⁵
 力⁶行⁷近⁸乎⁹仁¹⁰
 知¹¹恥¹²近¹³乎¹⁴勇¹⁵
 知¹斯²三³者⁴則⁵
 知⁶所⁷以⁸修⁹身¹⁰
 知¹¹所¹²以¹³修¹⁴身¹⁵
 則¹⁶知¹⁷所¹⁸以¹⁹治²⁰
 人²¹知²²所²³以²⁴治²⁵
 人²⁶則²⁷知²⁸所²⁹以³⁰
 治³¹天³²下³³國³⁴家³⁵
 矣³⁶(A)

Ham¹ học,² gần³ nơi⁴ tri⁵;
 ra sức⁶ làm⁷ gần⁸ nơi⁹
 nhơn; ¹⁰ biết ¹¹ hổ, ¹² gần ¹³
 nơi ¹⁴ dũng. ¹⁵

Biết¹ ba³ đều⁴ này,² thời⁵
 biết⁶ đều⁷ lấy⁸ sửa⁹
 mình¹⁰; biết¹¹ đều¹² lấy¹³
 sửa¹⁴ mình,¹⁵ thời¹⁶ biết¹⁷
 đều¹⁸ lấy¹⁹ trị²⁰ người²¹;
 biết²² đều²³ lấy²⁴ trị²⁵
 người,²⁶ thời²⁷ biết²⁸ đều²⁹
 lấy³⁰ trị³¹ thiên³² hạ³³
 nhà³⁵ nước³⁴ vậy³⁶.

Một kẻ nhơn tra người được, ghét người được. — Ta chưa thầy kẻ ra nhơn (cùng) kẻ ghét hắt nhơn. — Có hay một ngày dùng thừa sức nơi nhơn vậy sao, ta chưa thầy kẻ sức chẳng đủ. — Nhơn xa vậy sao? Ta muốn nhơn, nhơn ấy đến vậy. — Kẻ nhơn át có đồng, kẻ đồng át có nhơn. — Người quân tử mà chẳng nhơn ấy có vậy vậy, chưa có đứa tiểu nhơn mà có nhơn ấy vậy. — Ba đời (ấy) được thiên hạ, bởi có nhơn, (ba đời) ấy mà thiên hạ, bởi bắt nhơn. — Kẻ chẳng nhơn mà được nước, có đó vậy; bắt nhơn mà được thiên hạ, chưa có đó vậy. — Làm giàu (thì) bắt nhơn, làm nhơn (thì) chẳng giàu vậy. — Giàu mà khá cầu vậy, dẫu (làm) đũa cắm roi, ta cũng làm đó; bằng chẳng khá cầu, (thì cứ) chỗ ta ra. — Người lãnh, ta chẳng được mà thầy đó vậy. — Người quân tử cầu nơi mình, đứa tiểu nhơn cầu nơi người ta. — Người quân tử lo không hay vậy, chẳng lo người ta chẳng biết mình vậy. — Xưa ấy đời con mà dạy nó. — Cha mẹ nuôi con mình mà chẳng dạy là chẳng thương con mình vậy, tuy dạy mà chẳng nghiêm là cũng chẳng thương con mình vậy; cha mẹ dạy mà chẳng học là con chẳng thương thân mình vậy, tuy học mà chẳng siêng là cũng chẳng thương thân mình vậy; ấy nên nuôi con át dạy, dạy thời át nghiêm, nghiêm thời át siêng, siêng thời át nên. Học, thời con kẻ thứ nhơn, làm quan công khanh; chẳng học, thời con quan công khanh làm kẻ thứ nhơn. — Học đường chẳng kịp, còn e mà đó.

Trò I! Dịch câu này: *nhơn vô bất ảm thực*. — Thưa, người không chẳng ăn uống. — Còn, không có một người mà chẳng đọc sách của người đời xưa; dịch làm sao? — Thưa, vô nhất nhơn nhi bất độc cổ nhơn chi thư. — Vô bất túc, nghĩa là gì? — Thưa, không chẳng đủ; như nói đủ chẳng không, như nói có đủ vậy. — Dịch câu này: *quốc vô bất túc chi hoạn*. — Thưa, nước không lo (rẻ sự) chẳng đủ. — Giới thiệt!

Trò T! Như chi hà nhi khá, nghĩa là gì? — Thưa, như đó sao mà khá? hay là đó đường nào mà khá? Còn, thiên địa tứ phương giả nam tử chi sở hữu sự dã. — Thưa, trời đất bốn phương là chỗ con trai có việc đó vậy.

(A.) Từ đây tới trước, bên chữ nho đọc như bên chữ quốc ngữ; nghĩa là bên tả qua bên hữu. Còn từ đây ra sau, thì đọc theo bên tả.

上 茲 子 我 誰 近 巾 賤 詩 桌 家 天
 下 然 肉 你 勇 勿 舜 貴 書 椅 田 地
 又 益 道 九 處 梯 意 鴨 飲 物
 後 矢 民 二 高 慈 心 鷄 食 人
 求 願 遍 孰 何 兄 夫 而 不 十
 使 氏 譬 學 取 土 婦 可 有 一
 至 戶 指 讀 教 諸 在 既 小 美
 乎 弟 於 與 恨 仁 黑 雖 大 鮮
 刀 尋 矣 用 德 會 去 善 八 則
 工 施 只 事 墨 此 遇 青 之 也
 市 比 病 誠 分 乃 紅 貧 以
 戶 常 如 規 彼 登 難 富 爲
 爾 骨 自 圓 者 欲 吾 牛 五
 中 義 前 狗 所 卷 夷 馬 六
 半 反 國 草 內 錢 說 修 隱
 豐 方 士 句 無 勤 能 視 楊
 愛 古 患 相 素 廣 汝 妹 日
 足 甲 易 白 四 生 他 姊 月
 酉 當 禮 得 百 聞 銀 治 短
 公 哉 代 樂 未 金 知 長
 谷 今 鞭 味 君 千 手 男
 買 夕 門 好 衆 幾 目 女
 萬 端 財 言 亦 死 幾 來
 故 正 猶 位 耳 莫 成 行 黃 往

總計二十章字量

Phải đọc như vậy: thiên, trời; địa, đất; vật, vật; nhơn, người; thập, mười; nhưt, một; mi, tôi; tiên, trước; v. v. Trước sau hơn 600 chữ; trót 1009 câu.

父在外寄子書

爾父在家無生活計不得已遠遊外鄉以求財利因命運不辰全無積蓄空囊素手難作歸計無奈暫留所望吾兒在家為人規矩儉治家孝順你毋則爾父無內顧之憂尚在外經營稍得如意自當速回梓里不須介意茲付某鄉鄉人去英銀若干元到可收入回信來知餘不盡言

父字付兒某收知

某年月日

書

子在家奉父書

因家清淡以致大人跋涉江湖受盡風波之苦不得晨昏奉侍深望保重玉體以免家人懸念接讀手書敢不遵命乎伏願稍得資身速歸故里以承繞膝之樂也信內付來銀錢已經照信收交母親大人以充薪水之需茲因人便特此叩請

父親大人尊前

某年月日

不肖兒○○稟

父在家寄子書

自爾出外以後我心無時不切念但願有利入手切當粒積早歸小
立規模長安雖好非久居之地身體務宜保重家信必須常記以免
我有倚門之望也家中老幼幸獲粗安毋庸掛慮因便特此以達

子在外奉父書

遠走外鄉不能在家朝夕奉侍左右知有不孝之罪也本擬稍得資
身即可奔回以為定省之計但因財利難得無奈少留斷不敢貪戀異
鄉花柳而忘故土也接讀嚴示知舉家平安不勝雀躍之至深望
大人強飯增衣則兒在外可無掛慮矣但恨身中如洗未能多寄以
致家中困乏之憂茲特備花銀六元附寄某人帶回到祈收入回
示是幸
上

父親大人膝下

某年月日

不肖兒

拜稟

朱栢廬先生治家格言，黎明卽起，洒掃庭除，要內外整潔，既昏便息，關鎖門戶，必親自檢點，一粥一飯，當思來處不易，半絲半縷，恒念物力維艱，宜未雨而綢繆，毋臨渴而掘井，自奉必須儉約，宴客切勿流連，器具質而潔，瓦缶勝金玉，飲食約而精，園蔬愈珍饈，勿營華屋，勿謀良田，三姑六婆，實淫盜之媒，婢美妾嬌，非閨房之福，僮僕勿用俊秀，妻妾切忌艷粧，祖宗雖遠，祭祀不可不誠，子孫雖愚，經書不可不讀，居身務其質樸，教子要有義方，勿貪意外之財，勿飲過量之酒，與肩挑貿易，莫占便宜，見貧苦親鄰，須多溫恤，刻薄成家，理無久享，倫常乖舛，立見消亡，兄弟叔姪，須分多潤寡，長幼內外，宜法肅詞嚴，聽婦言，乖骨肉，豈是丈夫，重貨財，薄父母，不成人子，嫁女擇佳婿，毋索重聘。

娶媳求淑女，勿計厚奩，見富貴而生諂容者，最可耻。遇貧賤而作驕態者，愧莫甚。居家戒爭訟，訟則終凶。處世戒多言，言多必失。毋恃勢力而凌逼孤寡，毋貪口腹而恣殺牲畜，禽乖僻自是，悔悞必多。頽惰自甘，家園終替。狎慝惡少，久則受其累。屈志老成，急則可相依。輕咱發言，安知非人之譖。愬當忍耐三思，因事相爭，焉知非我之不是。須平心暗想，施惠無念，受恩莫忘。凡事有留餘地，得意不宜再往。人有喜慶，不可生妬嫉心。人有患難，不可生欣幸心。善欲人見，不是真善。惡恐人知，便是大惡。見色而起淫心，報在妻女。匿怨而用暗箭，禍延子孫。家門和順，雖饗殮不計。亦有餘歡。國課早完，卽囊橐無餘，可稱至樂。讀書志在聖賢，爲官心存君國，安分守命，順時聽天，爲人若此，庶乎近焉。

EN VENTE

A LA LIBRAIRIE REY, CURIOL ET Cie. RUE CATINAT, 62.

Du même auteur :

1 ^o Riche et Pauvre (poème).....	10 cents.
2 ^o Fables de Lafontaine (traduction).....	40 cents.
3 ^o Télémaque de Fénelon (traduction).....	10 cents.
4 ^o Tragédie de Joseph.....	10 cents.
5 ^o De Saigon à Paris.....	40 cents.
6 ^o Exposition Universelle de 1889.....	40 cents.
7 ^o Méthode pour apprendre le français et l'an- namite (1 ^{re} partie).....	10 cents.